

Прво коло, књига 1 – 5.¹

Задужбина Иве Андрића: Београд, 2017.

О издању

Први утисци о критичком издању дјела Иве Андрића су подвојени или противурјечни. Несумњив је огроман труд махом младих истраживача који се Андрићем нису раније уопште бавили, а позвани су да приреде критичко издање његових дјела. Прецизно је утврђена техника приређивања (варијанте, одређивање основног извора, грађа око генезе, описи збирки као цјелина и сваке приповијетке у збирци), према начелима која је уобличио проф. др Зорица Несторовић. Међутим, замислио уређивачког одбора (с предсједником, академиком Миром Вуксановићем, и потпредсједником, проф. др Радивојем Микићем, те проф. др Зорицом Несторовић, као руководиоцем пројекта и уредником, уз др Жанету Ђукић Перишић и Биљану Ђорђевић Мироњу, које немају статус приређивача), да се као основ издања нађу Андрићеве збирке из СКЗ (1924, 1931, 1936), Нове културе (1948) и Младости (1960), тешко се може бранити, једино под условом да су текстови тих издања остали основни извор (*канонски ѿексѿ*, термин који се често узима у коментарима). Тиме би се, наравно, уклонио критеријум ауторове (посљедње) воље, а могло би се позвати на начело *editio princeps*, те поћи од првих, часописних редакција (уколико су укључене у збирку), а све касније ауторизоване разлике унијети у попис варијаната.

[...]

1 Књига 1, приредио Милан Алексић; књ. 2, приредила Зорица Несторовић; књ. 3, приредила Драгана Грбић; књ. 4, приредила Марија Благојевић; књ. 5, приредила Слађана Јаћимовић.